

عجوبه‌های در فضا و دریا!

دکتر «کتی سالیوان» که سال ۱۹۸۴ به فضا رفته بود، با ثبت رکوردی دیگر در گینس به عنوان اولین زنی که به عمق ۱۱ کیلومتری اقیانوس رسیده، تاریخ‌ساز شده است

مهسا کسنوی | روزنامه‌نگار

پرونده

همه ما در کودکی به محض بستن چشم‌هایمان، رویاهایی را که در ذهن‌مان داشتیم، جلوی چشم‌مان آمده است و دیده‌ایم. بعضی وقت‌ها خودمان را در اعماق اقیانوس تصور می‌کردیم و بار دیگر خودمان را در فضا می‌دیدیم، شاید هم چند بار در رویا به پیاده‌روی فضایی رفته‌ایم، اما چند نفرمان به این رویاهای عجیب و غریب کودکی‌مان رسیده‌ایم؟ دکتر «کتی سالیوان» یکی از افرادی است که رویاهای عجیب و غریب کودکی‌اش را نه یک بار بلکه دوبار به واقعیت تبدیل کرده است. او اولین زن جهان بود که به راهپیمایی فضایی پرداخت و اسمش را در کتاب رکوردهای گینس ثبت و ماندگار کرد، اما این پایان داستان این زن ماجراجو نبود. «سالیوان» در ۶۸ سالگی توانست به عمق یازده کیلومتری اقیانوس (عمیق‌ترین نقطه شناخته‌شده برای انسان) برود و خودش را به آن جا برساند. تحقق این دورویای متفاوت، نشان‌دهنده دوروی سکه‌زندی دکتر «سالیوان» هستند. به همین بهانه و در پرونده امروز زندگی‌سلام ما او که به زنی تاریخ‌ساز در عرصه دریای و فضا معروف است، بیشتر آشنا خواهیم شد.



پدرش مهندس هوا فضا بود و خودش عاشق اکتشاف

دکتر «کتی سالیوان» در سال ۱۹۵۱ در نیوجرسی آمریکا متولد شد و کودکی خود را در کالیفرنیا گذراند. پدر او مهندس هوا فضا بود که همراه با همسرش همیشه فرزندان خود را به تفکر آزاد و مشارکت در بحث‌ها تشویق می‌کردند. برادر «سالیوان» وقتی پنج یا شش ساله بود، آرزوی خلبانی داشت. «سالیوان» هم از کودکی مجذوب نقشه‌ها و یادگیری درباره نقاط جذاب آن شغل شده بود. خودش در این باره گفته: «شغل فعلی هر دوی ما

دکتر «کتی سالیوان» در سال ۱۹۵۱ در نیوجرسی آمریکا متولد شد و کودکی خود را در کالیفرنیا گذراند. پدر او مهندس هوا فضا بود که همراه با همسرش همیشه فرزندان خود را به تفکر آزاد و مشارکت در بحث‌ها تشویق می‌کردند. برادر «سالیوان» وقتی پنج یا شش ساله بود، آرزوی خلبانی داشت. «سالیوان» هم از کودکی مجذوب نقشه‌ها و یادگیری درباره نقاط جذاب آن شغل شده بود. خودش در این باره گفته: «شغل فعلی هر دوی ما

دانش آموخته علوم زمین و اقیانوس‌شناسی

کرد و در سال ۱۹۷۸ دکترای زمین‌شناسی را از دانشگاه دالپوسی در کانادا گرفت. زمانی که دانشجوی ارشد بود، در چندین سفر اقیانوس‌شناسی (اطلس و آرام) شرکت کرد تا پاسخی برای کنجکاوی‌هایش در همین باره یافت.

سالیوان در دانشگاه، رشته علوم زمین را انتخاب کرد و در آن به ادامه تحصیل پرداخت. در آن سال‌ها این رشته، تقریباً رشته‌ای مرده به شمار می‌رفت اما او تصمیم‌اش را



اولین فضانورد زن ناسا

قبول شدن در ناسا و اولین راهپیمایی فضایی، در کارنامه این زن تاریخ‌ساز دیده می‌شود. کاترین رویاهايش را مصرانه دنبال کرد و برای افزایش دانش خود درباره زمین، برای کار در ناسا درخواست داد. سالیوان در سال ۱۹۷۸ توسط سازمان ملی هوانوردی و فضایی آمریکا به عنوان فضانورد انتخاب شد. این اولین باری بود که زنی می‌توانست به رتبه فضانوردی دست پیدا کند. او اولین پرواز فضایی

او با شاتل فضایی چلنجر در ماموریت STS-۴۱G (۱۳ تا ۱۹ اکتبر ۱۹۸۴) صورت گرفت. سالیوان و سرپرست مأموریت «دیوید لیتمسا» یک پیاده‌روی فضایی سه و نیم ساعته انجام دادند که در آن سیستمی را به کار گرفتند که نشان می‌داد ماهواره‌ها می‌توانند در مدار سوخت‌گیری کنند. خودش بعدها درباره این تجربه یعنی پیاده‌روی در فضا گفت: «مدت زمان پیاده‌روی فضایی من سه ساعت و نیم

ترک ناسا و بازگشت به اقیانوس!

سالیوان در سال ۱۹۹۳ ناسا را ترک کرد و دانشمند ارشد اداره ملی اقیانوسی و جوی (NOAA) شد. او در سال ۱۹۹۶ به عنوان رئیس و مدیر اجرایی مرکز علوم صنعت، یک موزه علم در کلیموس اوهایو منصوب شد. او در کتابی به نام Handprints on Hubble: An Astronaut's Story of Invention که در سال ۲۰۱۹ از تجربیاتش منتشر کرده، نوشته است: «این تجربیات که من در زندگی کسب و مشاهده کردم، خارق‌العاده هستند. من می‌خواهم به دختران جوان ثابت کنم که می‌توانند به چنین مرحله‌ای راه پیدا کنند. این راه قطعاً بدون چالش نخواهد بود، گاهی مجبور به عقب‌نشینی هستید اما باید مقاومت کنید و دوام بیاورید. گاهی هم باید بجنگید.»



سفر ماجراجویانه به عمق ۱۱ کیلومتری اقیانوس

چلنجرر دیپ، عمیق‌ترین فرورفتگی در میان بسیاری از فرورفتگی‌های بستر دریاست که در سراسر جهان وجود دارد. عمق چلنجرر دیپ که بخشی از چاه ماریاناست به ۱۱ کیلومتری می‌رسد. این بخش در ۳۲۱ کیلومتری جنوب غرب گوام در اقیانوس آرام قرار دارد. در سال ۲۰۲۰ بود که «ویکتور وسکوو»، سرمایه‌گذار و افسر دریایی سابق که در طول سال‌ها فعالیت خودش میلیون‌ها دلار صرف فناوری زیر دریایی کرده، از سالیوان برای آخرین ماجراجویی‌اش دعوت کرد. وسکوو از طریق



بین المللی (ISS) و زیر دریایی در چلنجرر دیپ برقرار کرد و به این ترتیب اولین تماس بین دور دست‌ترین نقاط اکتشاف‌شده انسان برقرار شد. سالیوان این مأموریت خود را اتفاقی فوق‌العاده نامید که ممکن است یک بار در زندگی هر کسی رخ دهد.

ماجرای جوی‌های سالیوان ۷۱ ساله ادامه دارد؟

حالا این زن اعجوبه و تاریخ‌ساز در فضا و دریا، ۷۱ سالگی را هم رد کرده است. دکتر سالیوان چند وقت پیش در پاسخ به خبرنگار نیویورک تایمز که آیا قصد انجام ماجراجویی دیگری را دارد؟ گفته: «معتقدم اکتشافات می‌توانند شکل‌های مختلفی به خود بگیرند.

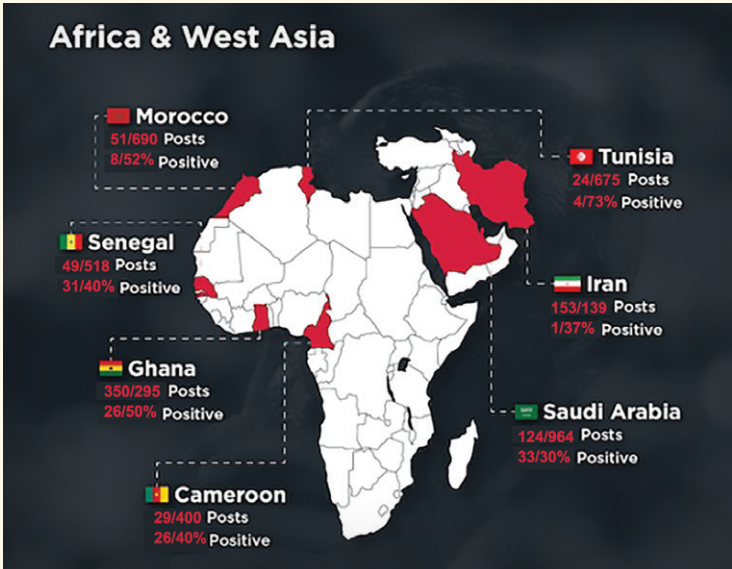
اکتشافات محدود به حضور فیزیکی در میانه اقیانوس آرام یا مدار زمین نیست؛ بلکه ابعاد زیادی دارد. تازمانی که من را در تابوت بگذارند به اکتشافات خود ادامه خواهم داد و در تلاش برای ثبت دستاوردهای دیگری به نفع بشر خواهم بود.»

منابع این پرونده: nytimes.com, britannica.com, kathysullivanastronaut.com, nasa.gov

چرا ناامیدترین هواداران را داریم؟

یک سایت ورزشی با تحلیل پست‌های هواداران تیم‌های حاضر در جام جهانی، مدعی شد ایرانی‌ها کمترین شوق را برای جام جهانی دارند. سراغ چرایی این ادعا رفتیم...

باورش سخت است؛ اما تجزیه و تحلیل پست‌های فوتبال دوستان در شبکه‌های اجتماعی نشان می‌دهد هواداران تیم ملی کشورمان ناامیدترین بین تمام تیم‌های حاضر در جام جهانی قطر هستند. جام جهانی که بزرگ‌ترین رویداد ورزشی جهان بعد از المپیک است و شاید بتوان به جرئت گفت فینال آن، پربیننده‌ترین مسابقه ورزشی است و هر چهار سال یک بار شور و هیجان زیبایی فوتبال را به دنیا هدیه می‌دهد تا از تماشایش لذت ببریم، اما از قرار معلوم امسال آن هیجان خوب و همیشگی در بین هواداران تیم ملی نیست. سایت ورزشی completesports با تجزیه و تحلیل رفتار هواداران در شبکه‌های اجتماعی طی ۱۲ ماه به این نتیجه رسید که فوتبال دوستان عربستانی با ۳۳ درصد پست مثبت، بیشترین شوق را دارند، بعد از آن‌ها سنگالی‌ها با ۳۱ درصد، کاستاریکا با ۲۹ درصد و در رده آخر هم هواداران کشورمان با تنها ۲ درصد پست مثبت قرار گرفتند. این داده‌ها که با ابزارها و روش‌های جالبی تجزیه و تحلیل شدند تا به دقت از نتایج پشتیبانی کنند، نشان می‌دهد بین تیم‌های اروپایی هواداران پر تغافل با ۲۴ درصد پست مثبت و بعد بلژیکی‌ها با ۲۰ درصد جایگاه اول و دوم را در اختیار دارند، اما این ادعا که اشتیاق و نگاه مثبت هواداران ایرانی بین تمام تیم‌ها از همه کمتر است نیاز به تحلیل بیشتری دارد که در ادامه به برخی از آن‌ها می‌پردازیم.



ناجوری دارد. ستاره‌هایش به‌رغم کیفیت بالا، محبوبیت عزیزی، دایی، باقری، کریمی، مهدوی کیا و... را ندارند؛ لاقال این طور به نظر می‌رسد که بیانیه‌نویسی مکرر بازیکنان و حاشیه‌های خبری که داشتند آن‌ها را از چشم مردم انداخته است.

تدارکات

ضعیف تیم ملی تیم ملی به‌خودی خود نه مربی بزرگ و کاربزماتیکی دارد؛ نه فدراسیون محبوب و جذابی، نه اردوی تدارکاتی و



تمرکززدگی روی فوتبال نیست

فوتبال همیشه باعث اتحاد نسل‌ها و طبقات اجتماعی بوده است، اما به‌نظر می‌رسد امسال آن شوق همیشگی در بین هواداران نیست. فراموش نکرده ایم جام ۹۸ فرانسه، از مدت‌ها قبل، پیر و جوان، حتی کسانی که چندان اهل فوتبال نبودند منتظر شروع جام و بازی‌های تیم ملی بودند. در این دوره آن چنان تمرکز مردم روی فوتبال نیست.

مسائل اقتصادی و مسائل مختلف دست به دست هم دادند تا فوتبال و هیجانش به حاشیه برود.

چند صعود پشت سرهم

هرچند تیم‌هایی مثل عربستان، پرتغال و بلژیک هم چند دوره اخیر در جام حاضر بودند و از شوق‌شان کم‌نشده، اما بعید نیست لاقال بخشی از بی‌تفاوتی و نبود حس مثبت در کاربران ایرانی ناشی از صعودهای مکرر تیم ملی به جام جهانی باشد.

حاشیه‌های تیم ملی

بی‌تعارف تیم ملی و بسیاری از بازیکنانش دوست‌داشتنی نیستند. میانود و شاهرودی از تیم ۹۸ روی هم به اندازه دفاع چپ با سابقه تیم اسکوچیچ بازی ملی نداشتند، اما هنوز مردم از آن‌ها خاطرات خوب دارند. تیم ملی فعلی دودستگی

عادت ما در فضای مجازی

به‌نظر می‌رسد فضای مجازی در کشور ما بیشتر محل غر زدن است تا امیدواری. اثبات این موضوع سخت است اما به‌طور غریزی می‌توان حس کرد که کاربران بیشتر علاقه دارند انتقاد کنند تا روی نقاط مثبت تاکید داشته باشند.

